

чина, защото е била нераздѣлна частъ прѣди десетина години отъ душевния животъ на поета. Поетътъ е пѣлъ както и чувствувалъ! Виновенъ ли е той, че нашитѣ души и сърдца сж твърдѣ много зѣтвърдѣли днесъ, та нищо нѣжно не може да ни трогне? Стиховетѣ на Неволлина се четатъ леко и приятно. Тѣ кратко гаятъ и едвамъ чуто нашенватъ на душата, че нѣкъждѣ има другъ свѣтъ съ по-хубавъ отъ този шумень, грубъ и зълъ животъ, който непрѣкъснато ни души и трови.

Въ сборката сж помѣстени и нѣколко поеми. Мотивитѣ имъ сж все сжщитѣ интимни емоции, прѣдстави и мисли на поета. Въ тѣхъ нѣма да намѣрите богатъ външенъ животъ, само нѣколко събития, срѣщи и разговори на героитѣ, сж външнитѣ рамки на тѣзи поеми. Но затова пъкъ, вътрѣшниятъ животъ на героитѣ е богатъ, и то, главно, емоционалниятъ имъ животъ. И все сжщата тиха меланхолия и все сжщата нѣмска скръбъ и въ поемитѣ му, както и въ лирическитѣ стихотворения. Неволлинъ е майсторъ на приборни картини, които съ вѣща рѣчка леко слага на опънатото платно. Въ работитѣ му не липсватъ образи, мисли, идеи и сравнения. Една слабостъ иматъ нѣкои отъ работитѣ на Неволлина, че въ тѣхъ се срѣщатъ стари изразни срѣдства, които подцѣняватъ формата на стиха. Но всичко това се изкушава съ едно естествено чувство и самобитностъ. Минко Неволлинъ само веднажъ пѣе въ сборката си на социаленъ мотивъ (първото му стихотворение отъ помѣстениятѣ въ нея) което е достатъчно, защото е толкова силно па чувство, сполучено по разработка и завършено по идея, че съ право може да се провъзгласи за една отъ първитѣ работи съ подобенъ характеръ въ нашата поезия. Азъ не цитирамъ нищо почти, за щото задачата ми бѣше бѣгло да изкажа впечатления и мислитѣ, породени въ менъ отъ прочитането на „Акорди на меланхолията“. Това е работа на критицитѣ. По обстойно за работитѣ на М. Неволлинъ писа Христо Цанковъ въ прѣкрасната си книга „Мои познайници“.

С. ДИМИТРОВЪ

Експресионисти! — Въ България всичко е възможно — даже и най-невъзможното, както казва Славейковъ — синъ, или „опакъ край“, както се изразява за нея Славейковъ-баща. И чудно би било, ако бѣше по иначе! Политическия, общественъ, литературенъ — и изцѣло, въ всичкитѣ му прояви, нашъ животъ — е едно недоразумѣние, една ирония, една пародия, или — въ най-добрия случай — една дебелашка, претендираща на сериозностъ, карикатура. Нашата литература, специално, дава не малко материалъ за сатирика, памфлетиста, хумориста и карикатуриста.

Срѣдъ оглушителния сонмъ отъ мъртви и живи-мъртви списания — едно отъ тѣхъ у насъ си е задало за цѣлъ да получи на всѣка цѣна палмата на екстравагантността и маниачеството. При това, то си е поставило непосилната за него задача — да „прѣтегля“ литературнитѣ и естетични цѣнности не само на България, но и на Европа, Америка — на цѣлия свѣтъ въобще. Това е тѣй леко, нали? Стига само на едното блюдо на „вѣзнитѣ“ (такова име носи списанието — по руското „Вѣсы“) стига само да се постави редакционния комитетъ на списанието или неговия въдъжовителъ г. Гео — а отъ другата страна нѣкой всемирненъ Гений, цѣла литература, или пъкъ всесвѣтската — (безъ експресионисти, маринисти, футуристи и др.) за да се доведатъ вѣзнитѣ до равновѣсие — или да се сгромоляса въ дънъ земя второто блюдо, като издигне на възбогъ първото. Съ тѣзи вѣзни, прѣтендиращи на аптечни — съ чувствителността въпрочемъ на бакалски — имаха нещастieto да бждатъ мърени нищожества като Пенчо Славейковъ, цѣлата наша литература (отречена въ два реда хроника). Хайне, Шиллеръ реалиститѣ, и др., като съ снизходително-великодушно прѣзрение бѣха хвърлени въ Дантевия адъ. Прѣтегленъ и всемирния Олимпиецъ на вѣзнитѣ — (да назовемъ ли името му — то е всензвѣстно, Гьоте) — отказа му се, на нещастника, правото на „Парнасиетъ“, защото не билъ отъ